

Een preek van J.C. Philpot: Het deksel weggenomen

*uitgesproken in de Zoar-Kapel, Great Alie Street, London op zondagavond, 28 juli 1844
overgenomen uit Tien predikaties, deel 3*

“Doch zo wanneer het tot den Heere zal bekeerd zijn, zo wordt het deksel weggenomen.” 2 Korinthe 3:16.

De apostel trekt in dit hoofdstuk een vergelijk tussen de twee verbonden; het ene verbond van de berg Sinäi, of het verbond der werken; het andere van de berg Zion, ofwel het verbond der genade. Het eerstgenoemde duidt hij aan als ‘de bediening des doods’, en ‘der verdoemenis’; en het andere als ‘de bediening des levens’, ‘des Geestes’, en ‘der rechtvaardigheid’. En hij toont aan, dat ofschoon de heerlijkheid van het verbond, dat gegeven werd aan de berg Sinäi groot was, evenwel de heerlijkheid van het verbond, dat gegeven werd aan de berg Zion verreweg groter was. De heerlijkheid van het ene verbond heeft een voorbijgaand karakter; en de heerlijkheid van het andere was duurzaam. De heerlijkheid van het ene is, dat het doodt, en de heerlijkheid van het andere is, dat het levend maakt. De heerlijkheid van het ene bestaat in het veroordelen; en de heerlijkheid van het andere ligt in het rechtvaardigen. Zodat juist naar de mate de rechtvaardigheid de verdoemenis overtreft; het leven de dood overtreft, en de Geest de letter te boven gaat, de heerlijkheid van het verbond, dat gegeven werd aan de berg Zion, de heerlijkheid van het verbond, gegeven aan de berg Sinäi overtreft. Van zichzelf sprekende, zegt de apostel: ‘Dewijl wij dan zodanige hoop hebben (een hoop, die gefundeerd is op dit betere verbond des levens en des vredes), zo gebruiken wij veel vrijmoedigheid in het spreken. En doen niet gelijkerwijs Mozes, die een deksel op zijn aangezicht legde, opdat de kinderen Israëls niet zouden sterk zien op het einde van hetgeen teniet gedaan wordt’; dat wil zeggen, zij konden niet zien op het Evangelie, hetwelk het einde der wet is, deze volkomen vervuld zijnde, omdat er een deksel op het aangezicht van Mozes lag.

Paulus zinspeelt hier, op hetgeen we lezen in Exod. 34:29-35, dat toen Mozes van de berg afgang, de kinderen Israëls niet konden verdragen op de heerlijkheid te zien, welke van zijn aangezicht glinsterde; en daarom legde hij een deksel op zijn aangezicht, totdat hij geëindigd had met hen te spreken. Dit was, zo toont de apostel aan, een zinnebeeldige en figuurlijke handeling, en stelt het deksel voor, dat over het hart ligt; dat, zoals het deksel op het aangezicht van Mozes, de heerlijkheid van zijn aangezicht verborg, het deksel over het hart van de mens, in zijn natuurstaat, voor hem alle heerlijkheid Gods verbergt, die schittert in het Evangelie. Hij voegt er daarom aan toe, sprekende van de Joden in zijn tijd: ‘Wanneer Mozes gelezen wordt’, dat wil zeggen, de wet en de getuigenis, vervat in de boeken van Mozes, ‘ligt een deksel op hun hart’, precies op dezelfde wijze, als het deksel op Mozes' aangezicht lag. Dit geeft hem aanleiding de woorden van onze tekst uit te spreken, welke een belofte bevatten aan Israël, en die ook een bevindelijke betekenis bevatten.

‘Doch zo wanneer het’ (dat wil zeggen, het letterlijke en geestelijke Israël) ‘tot de Heere zal bekeerd zijn, zo wordt het deksel weggenomen.’

In het overdenken van dit gedeelte van de Heilige Schrift, zal ik met Gods zegen, trachten aan te tonen;

- I. wat het deksel is,
- II. wat het zeggen wil, dat Israël tot de Heere bekeerd zal zijn,
- III. wat het betekent, dat het deksel wordt weggenomen.

En moge God de Heilige Geest Zijn Woord met kracht aan onze consciëntie toepassen.

I. Er ligt dus een deksel op het menselijk hart. En wat wordt er met deze uitdrukking bedoeld? We moeten onder het woord ‘deksel’ niet zulk een deksel verstaan, zoals nu door vrouwen gedragen wordt, dat nog niet zoveel verbergt, als het zichtbaar laat van de gelaatstrekken. Het oude deksel, dat door de Oosterse vrouwen gedragen werd (en ditzelfde wordt, naar ik geloof, heden ten dage nog gedragen) verbergt het aangezicht geheel. Het was een zware dekmantel, die ze over hun gelaat droegen, wanneer ze naar buiten gingen; daar het tot op de huidige dag in het Oosten in hoge mate onkuis is, dat ook maar een enkele gelaatstrek van een vrouw zou aanschouwd worden. Aldus kende Juda Thamar niet, ofschoon ze zijn eigen schoondochter was, en hij haar natuurlijk vaak had gezien, omdat ‘zij haar aangezicht bedekt had’ (Gen. 38:14, 15). Zo stellen we ook vast, dat het voorhangsel van de tabernakel, dat het heilige der heiligen van het heiligdom afscheidde, erg zwaar was, want dit bestond uit vier onderscheiden lagen, zoals we lezen (Exod. 36:35). ‘En

hij maakte een voorhang van hemelsblauw, en purper, en scharlaken, en fijn getweerd linnen.' Deze vier verschillende stukken schijnen te zijn samen- gestikt met naaldwerk, hetgeen, zo weten we, het geval was met het deksel voor de deur der tent (v. 37); en dit alles tot één stuk aanééngezet, vormde een zware, dichte, ondoordringbare laag. Het voorhangsel van de tabernakel was dan ook meer dan een gordijn, of liever vier gordijnen, welke over elkaar waren genaaid. En derhalve moeten we onder het deksel over het hart een dekmantel of gordijn verstaan, dat zo dicht, zwaar en afsluitend is, wat betreft het buitensluiten van alle licht, dat er doorheen zou kunnen dringen, dat de persoon niet slechts het gezicht belemmerd wordt, maar ook het gezicht op de persoon. Wanneer we dan ook het deksel over het hart van de mens beschouwen, dan moeten we dit beeld voor ogen houden, van een dichte, ondoordringbare dekmantel, om te verstaan wat de Geest Gods met de uitdrukking bedoelt.

Wanneer we dus het deksel bezien, dat van nature over het menselijk hart ligt, dan zullen we vaststellen, dat dit bestaat uit dekmantel op dekmantel. Bijvoorbeeld;

Er is het deksel der onwetendheid. Wat een zware, dichte, ondoordringbare dekmantel is dat! Als we terugzien op de dagen der duisternis, en van ons onherboren zijn, in welk een grove onwetendheid wandelden we toen. Juist de leerstukken der genade, en het gehele verlossingsplan, waren voor onze ogen verborgen, en geen enkele waarheid van het Evangelie begrepen we op de rechte wijze. Onze gedachten waren in zulke zware wolken van onwetendheid gehuld, dat we nóch God, nóch ons eigen ik kenden, nóch onze staat hier of in het hiernamaals. Over dit deksel der onwetendheid, dat over ons hart ligt uitgebreid, lijkt in Jesaja 25:7 te worden gesproken: 'En Hij zal op dezen berg verslinden het bewindsel des aangezichts, waarmede alle volken bewonden zijn, en het deksel, waarmede alle natiën bedekt zijn'. En voorts: 'Want zie, de duisternis zal de aarde bedekken, en donkerheid de volken' (Jesaja 60:2). En aldus getuigt Paulus, dat de heidenen wandelen, 'verduisterd in het verstand, vervreemd zijnde van het leven Gods, door de onwetendheid, die in hen is, door de verharding huns harten' (Efez. 4:18). Maar dit is niet de enige dekmantel, welke deze zware, dichte, ondoordringbare voorhang gaat vormen.

Er is het deksel van ongeloof. Zodat, zou de mens door zijn natuurlijke vermogens zijn onwetendheid kunnen overwinnen, en aldus één deel van het deksel kunnen afscheuren, het andere deel, dat van ongeloof, nog zou overblijven. Zie op de schriftgeleerden en farizeeën; de Heere werkte zulke verbazingwekkende en onloochenbare wonderen, als, naar we geloven, hen zouden hebben moeten overtuigen, dat Hij de Messias was; zoals, bijvoorbeeld, het opwekken van Lazarus uit de dood. Ze zagen hem met hun lichamelijke ogen op het woord van Jezus uit het graf komen; doch het had geen uitwerking op hun geest. Ze zagen aan de blinde het gezicht teruggegeven, de lamme wandelen, en de dove het gehoor ontvangen; maar het werkte nooit geloof in hun consciëntie. Ze waren, zoals de apostel spreekt 'onder de ongehoorzaamheid besloten' (Rom 11:32). Dit is juist onze staat van nature; het ongeloof heeft zo bezit genomen van ons hart, dat we de dingen Gods niet kunnen geloven, totdat ze ons bekend worden gemaakt door Goddelijke openbaring.

Maar voorts; is er de dekmantel der eigengerechtigheid. Wat een bont monster is de mens in zijn natuurstaat! Vol boosheid, voortdurend zondigende, God in Zijn aangezicht tartende door wel duizend misdaden, en nochtans zijn eigengerechtigheid oprichtend! We zouden evengoed kunnen verwachten, dat een misdadiger in Newgate, die daar in de cel voor ter dood veroordeelden de verdiende straf afwacht voor zijn ergerlijke misdaden, voor zijn moorden, roofpartijen, en doorlopende wandaden tegen alle menselijke wetten, zou hopen uit de gevangenis te komen door zijn goede werken, en gehoorzaamheid aan de wetten van zijn land, als te verwachten, dat zulk een walgelijke ellendeling, als de mens hemelwaarts zou kunnen klauteren, langs de ladder van zijn goede woorden, goede gedachten, goede werken en goede voornemens. Maar het deksel over zijn hart belet hem op te merken, dat, wat hij dan ook doet, hij Gode toch niet behagen kan. De eigengerechtigheid in al haar verschijnselen is zo verweven met iedere gedachte van ons hart, zo dooreengevlochten met iedere vezel van ons natuurlijk gemoed, dat, ofschoon we onszelf als zondaars kennen, nochtans de toejuiching van ons eigen ik en de zelfvoldaanheid ons gebieden, iets te doen om de gunste Gods te winnen.

Doch verder is er het deksel van bijgeloof. Wat heeft het bijgeloof de geest der mensen in zijn greep! Wanneer we welke landelijke gemeente dan ook binnengaan, wat een bijgeloof heerst er dan algemeen over degenen, die dood liggen in de zonde! Wat worden kerk en kerkhof, koorhemd en toga, doopvont en altaar

nagenoeg aanbeden! En in de stad, evenals op het platteland, wat heersen daar bijgelovige gevoelens, zowel in leden van de afgescheiden kerken, als in de leden van de staatskerk. Hoeveel gaat er niet door voor godsdienst en godsvrucht, dat nooit in hart en consciëntie werd gewerkt door God de Heilige Geest! Ik geloof, dat er vele personen zijn, die niet gemakkelijk kunnen zondigen, voordat ze hun gebeden hebben uitgesproken, en die zich niet met een geruste consciëntie in de genoegens der wereld kunnen begeven, voordat ze naar de kerk of de kapel zijn geweest. Het is beslist nodig, dat ze de ceremoniën en vormen der godsdienst bijwonen, om een vergunning tot zondigen te verkrijgen, zoals een schooljongen zijn taak leert, om een vrije dag te krijgen.

En dan is er ook het deksel van het vooroordeel. Hoe zwaar bevooroordeeld zijn de gedachten der mensen tegen de Waarheid, en tegen allen, die deze belijden of prediken! Hebben we zelf in het verleden, dit pad niet bewandeld? Met welk een zwaar vooroordeel waren onze gedachten bezet, tegen de waarheden van Gods Woord! En hebben we de mensen, die deze waarheden vasthouden en prediken, niet eerder aangezien voor monsters dan voor mensen? Wanneer ik door de straten van de stad wandel, waarin ik woon, dan kan ik soms het vooroordeel zelfs uit de ogen van de mensen zien stralen, vooral bij de beter-geïtueerden en de notabelen, die ik ontmoet en ofschoon ze, door genade, niets tegen mijn leven en wandel kunnen aanvoeren, is hun vooroordeel zo groot, vanwege het feit, dat ik de Waarheid belijd en predik, dat, naar ik geloof, ze me beschouwen als iemand, die nog slechter is dan een echtbreker, een eedzweerder, of een dronkaard. Het vooroordeel, dat zelfs op hun gezicht getekend staat, vermaakt me bijna en soms ergert het me; soms prikkelt het mijn trots, en soms stemt het me dankbaar, dat ik van hen onderscheiden ben, en dat ik smaadheid draag vanwege de zaak des Heeren.

En dan is er het deksel der vijandschap. 'Het bedenken des vleses is vijandschap tegen God.' Wat is er een bittere vijandschap in de mens tegen de vernederende waarheden van het Evangelie tegen allen, die godzalig leven in Christus Jezus, en tegen al hetgeen geestelijk en hemels is, of dat de Geest des Heeren uitademt!

Vervolgens is daar het deksel van de trots. En o, wat een zwaar deksel is dat, hetwelk als een onreine vogel zijn verderfelijke vleugelen over iemands hart uitbreidt, opdat hij zich niet zal onderwerpen aan de verootmoedigende waarheden van het Evangelie.

En dan is er het deksel van de geveinsdheid, waarin de mens zo diep gezonken is, hem aanzettende tot ieder geveinsd woord en tot iedere geveinsde daad.

Al deze dekmantels zijn de één over de ander, van nature, zo over het menselijk hart uitgebreid, dat de Waarheid Gods op zichzelf hem niet kan bereiken, omdat hij geen ogen heeft om te zien, geen oren om te horen, geen hart om op te merken, geen consciëntie om zich aan de kracht der Waarheid te onderwerpen. O, wat bevindt zich de mens in een diepgezonden staat! We kunnen de mens nooit teveel vernederen. O, de kolk van ellende en verwoesting, waarin hij gevallen is door de overtreding van onze eerste ouders! O de diepte der verdorvenheid, waarin hij zich geworpen heeft! O de bodemloze afgrond van ellende en schuld, waarin toen Adam viel, hij zichzelf en al zijn nakomelingen wierp! Maar ofschoon de staat van de mens zo afschuwelijk is, belet evenwel 'het deksel' op zijn hart hem de diepten van zijn eigen val te zien. Dit is één van de ergste zaken van 's mensen ellende, dat het voor hem verborgen is, en dat hij hiervan niets kent, totdat hij, door een wonder der genade, uit de gruwelijke kuil wordt gerukt, en behouden wordt van neer te dalen in de afgrond der hel, met al zijn zonden en misdaden op zijn hoofd. De predikanten kunnen daarom de mens nooit teveel vernederen, noch kunnen ze te duidelijk de verschrikkelijke afgrond der ellende en vernedering aanwijzen, waarin hij gevallen is, en hoe meer ze hierop wijzen, des te meer getuigenis krijgen ze in de consciëntie van degenen, die iets kennen van deze zaken door pijnlijke bevinding. Doch het deksel op het hart van de mens verbergt voor hem zijn eigen ellende; en totdat in een zekere mate het deksel is weggenomen, kent, ziet en voelt hij nooit een waarheid op de juiste wijze.

II. Welnu het eerste werk (en dit voert me tot het tweede deel van het onderwerp) van de Geest Gods in het hart, is niet het deksel weg te nemen, dat is een tweede werk, maar dit te ontdekken. Als ik deze uitdrukking mag gebruiken, blaast de Geest Gods, Die iemands hart beademt, een hoekje weg van het deksel, dat erover is uitgespreid; en dan beginnen we voor de eerste maal te zien en te gevoelen, dat zich daar een deksel bevindt. Het begin der kennis is onze dwaasheid te leren; het begin der genade is onze ellende te gevoelen, het begin der verlossing is onze veroordeling te kennen; en het begin van het eeuwige leven, het vonnis der

eeuwige dood te ondergaan. Het is aldus, dat de Heere in Zijn overvloeiende liefde tot de voorwerpen Zijner verkiezing, met hun consciëntie begint te handelen. De consciëntie is de plaats, waar God altijd begint, zoals de apostel van zijn eigen bediening spreekt, 'onszelven aangenaam makende, bij alle gewetens der mensen, in de tegenwoordigheid Gods'. Hij begint met iemands geweten te handelen, wanneer, door het verborgen licht en leven Zijns Geestes, Hij hem iets doet zien van zijn verloren en ellendige staat voor God. De eeuwige wezenlijkheden worden op deze wijze op zijn consciëntie gelegd; de Goddelijke waarheden worden in zijn ziel gebracht, en 'de opening van Gods Woord geeft licht' aan zijn hart. Welnu, waar is uw godsdienst aangevangen? Het is een voornaam punt te weten, waar uw godsdienst begon, want als het begin goed is, dan is alles goed; en als het begin verkeerd is, moet dan niet gevreesd worden, dat al het andere ook verkeerd is? Ving uw godsdienst aan met de consciëntie? Want dat is de plaats, waar God begint! Werden de eeuwige wezenlijkheden op uw gemoed gelegd? Kwam er een gevoel van uw zondigheid over uw ziel? Gevoelde u welk een ellendige rampzalige u was in de tegenwoordigheid van een heilig God? Aanschouwde u welk een deksel er van nature over uw hart lag? Wanneer iemand deze zaken begint te zien, dan is tot op zekere hoogte een aanvang gemaakt met het wegnemen van het deksel; hij begint de dingen der eeuwigheid in een klaarder licht te zien, en wanneer het deksel geleidelijk aan dunner wordt, deze op een krachtiger wijze te voelen. Nu brengt dit hem ertoe, zich 'tot de Heere te bekeren'. Wanneer de Waarheid Gods de consciëntie binnendringt, en de eeuwige wezenlijkheden bezwaren de geest, en we zien en gevoelen aldus, dat er een deksel op ons hart ligt, dan beginnen we ons tot de Heere te bekeren, opdat het deksel moge worden weggenomen. En er is geen zich waarachtig bekeren tot de Heere, totdat deze zaken op een geestelijke en bevindelijke wijze worden gevoeld.

Maar wat geeft een zich bekeren tot de Heere te kennen? Het geeft te kennen, dat men zich afkeert van al het andere. Wij kenden nooit onze behoefte aan een Zaligmaker, totdat de overtuiging der zonde op de consciëntie werd thuisgebracht. We dachten, dat we behouden konden worden door een verbond der werken, totdat we wat leerden kennen van de zuiverheid en geestelijkheid der wet Gods. We meenden wijs te zijn van onszelf in ons eigen geslacht, ja meer nog, dat 'de wijsheid bijna met ons zou vergaan', totdat we onze onwetendheid en blindheid gevoelden, en dat er een zwaar deksel over ons hart lag uitgespreid. Welnu, als God de Heilige Geest een arme zondaar in staat stelt, zich tot de Heere te bekeren (want het is het werk des Geestes 'de gebondenen, die daar hopen', tot de sterkte te doen wederkeren), dan begint Hij aan hem te openbaren, Wie de Heere is. Dit is het voornamelijkste keerpunt, wanneer de Heilige Geest Zijn Verbondsambt uitoefent, met aan een veroordeeld zondaar te tonen, Wie de Heere is. Dit is de eerste ontdekking, dat er een Schuilplaats is; de eerste straal Evangelielicht, waardoor de weg van ontkomen wordt geopenbaard; het eerste dagen van de hoop in de ziel; het zetten van de eerste stap op de weg des vredes. Nadat de Heere onze ziel heeft levendgemaakt, gaan we nog een tijd, laat ik zeggen, al tastende voort, niet wetende, dat er een Jezus is. We geloven, dat de weg ten leven het houden van de geboden Gods, het gehoorzamen van de wet, het onszelf reinigen van de zonde, het hervormen van ons leven, en het bewerken van een algemene heiligheid in gedachten, woorden en werken is; en zo gaan we al tastende en struikelende in de duisternis voort; en komen al die tijd nooit een stap voorwaarts. Maar wanneer de Heere heeft toegelaten, dat we onszelf afmatten om de deur te vinden, en wanneer Hij ons al dieper en dieper heeft doen wegzinken in de kuil van zonde en verderf, dat we voelen, dat al onze pogingen om onszelf te verlossen, ons alleen maar steeds dieper hebben doen wegzinken, en de Geest Gods openbaart aan het hart, en brengt in de ziel een zekere geestelijke ontdekking van Jezus, en maakt ons aldus bekend, dat er een Zaligmaker, een Middelaar, en een weg van ontkomen is — dan is dit het voornamelijkste keerpunt in ons leven — het eerste openen van de deur der hope in het dal van Achor. En wanneer de ziel éénmaal aanschouwd heeft, dat er een Jezus is, en wanneer ze éénmaal een mate heeft gevoeld van de kracht Zijner opstanding, dan begeeft ze zich nooit meer naar welke andere bron dan ook voor vergeving, rechtvaardigmaking en verlossing.

Wij kunnen de ziel in deze toestand vergelijken bij een zeeman, die des nachts heeft schipbreuk geleden op een uitstekende rots, en die het eerste dagen van het licht ziet aan de horizon. Keert hij zich niet instinctmatig tot het punt, waar de zon zal opkomen? Zijn zijn ogen niet op een verlangende wijze gevestigd op het aanbreken van de dag? Hij kijkt niet naar het Noorden voor het opkomen van de zon; hij keert zich niet tot het Zuiden, of tot het Westen; maar hij wendt zich tot het Oosten, want daar breekt de dageraad door, en daarop houdt hij zijn oog gericht, totdat de zon opklimt. Zo is het ook met de arme verongelukte ziel, die op de klippen der moedeloosheid is geworpen, en die is aangespoeld op die rotsen, waar zij vreest te moeten omkomen en sterven. Als de Geest Gods met kracht in haar consciëntie begint te openbaren, dat er een Jezus

is, dat Hij de enige Middelaar is, dat de Zoon van God is nedergedaald, en een heilige menselijke natuur heeft aangenomen in vereniging met Zichzelf, en dat Hij nu, aan de rechterhand des Vaders is, dan is dit het eerste aanbreken van de dag, het eerste gloren van de hoop; en op die plaats, waar de dag aanlicht, vestigt de verongelukte ziel haar verlangende ogen, totdat de Zonne der gerechtigheid daar verrijst met genezing onder Zijn vleugelen. Het is in iemands bevinding een grote stap zich geheel en alleen tot de Heere te wenden, en alle eigengerechtigheid van het schepsel, en alle vormen en ceremoniën als een weg ter verlossing te verloochenen. Het is een grote genadeweldaad er zich van af te keren, zoals de zeeman, die schipbreuk geleden heeft zich afkeert van zijn zinkend schip, en ziet op de opkomende zon om hem een weg ter ontkoming aan te wijzen, en hem aldus een straal van hoop te verschaffen.

Maar als de ziel zich tot de Heere bekeert, dan is dat met vurig gebed en met smeking. Zoals we lezen in Jeremia 31:9: 'Zij zullen komen met geweent, en met smekingen zal Ik hen voeren'. Dit is de weg, waarop de Heere altijd Zijn uitverkorenen voert; Hij scheidt het gemis, verwekt de kracht tot smeking in het gebed, en geeft dan op een genadige wijze antwoord op de smeking. 'Daarenboven zal Ik hierom,' zegt Hij 'van het huis Israëls verzocht worden, dat Ik het hun doe' (Ezech. 36:37). 'Dan zult gij Mij aanroepen, en henegaan, en tot Mij bidden, en Ik zal naar u horen; En gij zult Mij zoeken en vinden, wanneer gij naar Mij zult vragen met uw ganse hart' (Jer. 29:12-13).

III. En dit voert me tot het derde stuk van het onderwerp — het wegnemen van het deksel. Er zijn in de bevinding drie trappen verbonden aan het deksel op het hart;

De kennis aan het bestaan van het deksel.

Het zich bekeren tot de Heere, of Hij het deksel zou willen wegnemen.

Het wegnemen van het deksel, zoals de apostel spreekt in de tekst en zoals hij ook wat verderop te kennen geeft; 'En wij allen, met ongedekten', of, zoals het letterlijk beduidt, 'met ongesluierd aangezicht, de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende'.

Het deksel wordt weggenomen, als de ziel zich tot de Heere bekeert. Het licht Zijns aanschijns, de stralen van Zijn genade, en het uitstorten van Zijn genade, doen het deksel oplossen en wegsmelten, precies zoals de zon de winterse sneeuw doet wegsmelten.

En wat doet de ziel, wanneer het deksel wordt weggenomen? Totdat deze zware dekmantel was weggenomen, zag ze niets op de juiste wijze, voelde ze niets op de juiste wijze, doch ze strompelde voort in de dikke duisternis. Maar toen de ziel zich tot de Heere bekeerde, en zich geheel en alleen aan Hem overgaf, was er een ontdekking in het geloof van de heerlijke Persoon van Jezus, Goddelijke wezenlijkheden werden openbaar gemaakt bij het licht des Geestes, en aan de consciëntie verzegeld door een zekere mate van het onderwijs des Geestes. En dit is het, waarover de apostel spreekt in het volgende hoofdstuk, waar hij zegt: 'Want God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, Die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus' (2 Cor. 4:6). Totdat het deksel is weggenomen, zien we niet de heerlijkheid Gods, doorblinkende in de Persoon van Jezus.

Maar wat wil het zeggen, de verlichting der kennis der heerlijkheid Gods aldus te zien schijnen? Het is alle volmaaktheden Gods te zien schijnen in de heerlijke Persoon van Jezus. We kunnen God niet kennen buiten Christus. Hij is 'de zalige en alleen machtige Heere, de Koning der koningen, en de Heere der heeren; Die alleen onsterfelijkheid heeft, en een ontoegankelijk licht bewoont; Denwelken geen mens gezien heeft, noch zien kan' (1 Tim. 6:15-16). 'Gij zoudt Mijn aangezicht niet kunnen zien; want Mij zal geen mens zien, en leven' (Exod. 33:20). Doch de onzienlijke God, Zijn eniggeborenen Zoon in de wereld gezonden hebbende, 'Die het Afschijnsel is Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid;' en Hij een heilige menselijke natuur aangenomen hebbende, is het aldus, wanneer de Geest Gods ons licht schenkt door het geloof de Persoon van Immanuël te zien, dat we de heerlijkheid Gods zien schijnen in het aangezicht van de Godmens en Middelaar. Daarom berispte de Heere Filippus op zachte wijze, toen deze sprak: 'Heere, toon ons de Vader, en het is ons genoeg'. Jezus zeide: 'Ben Ik zo lange tijd met ulieden, en hebt gij Mij niet gekend, Filippus? Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien; en hoe zegt gij; Toon ons de Vader?' (Joh. 14:8-9).

Maar wat zien we in de Persoon van Jezus, wanneer het deksel wordt weggenomen? We zien in Hem al de volmaaktheden Gods overeenstemmen, en in 't bijzonder aanschouwen we, dat 'de goedertierenheid en de waarheid elkander zullen ontmoeten, de gerechtigheid en de vrede elkander zullen kussen'. En we zien deze grote waarheid, welke de volle troost is van een gelovige ziel, hoe dat 'God rechtvaardig zij, en rechtvaardigende dengene, die uit het geloof in Jezus is'. We zien, dat God de zondaar kan vergeven en nochtans de zonde kan veroordelen; dat al de deugden van Jehova uitblinken in het aangezicht van Jezus, zonder dat deze met elkander strijden, of tegen elkaar ingaan, en dat de liefde, de barmhartigheid, en de genade van een drieëinig God uitstralen in de Persoon van Christus. We zien, dat een verzoening voor de zonde is aangebracht; dat het verzoenende bloed is gestort om aan al de eisen der wet te voldoen, 'om de ongerechtigheid te verzoenen, en om een eeuwige gerechtigheid aan te brengen'; dat er een offerande gebracht is, welke God heeft aangenomen; en dat er een rantsoen betaald is, dat de Vader aangenomen heeft, als een volkomene kwijting voor de schuld aan de Goddelijke en onkreukbare gerechtigheid. Als we dit zien en gevoelen, dan is het deksel weggenomen. We kunnen onszelf hebben vermoeid, en we zouden zijn voortgegaan met ons te vermoeien tot aan het einde van ons leven. We kunnen pogen onszelf te rechtvaardigen, onze zonden van ons te doen, onze consciëntie te reinigen, en onze schuldige ziel met God te verzoenen. We zouden gebed op gebed, traan op traan, sacrament op sacrament en mis op mis kunnen stapelen, en evenwel uiteindelijk wegzinken in een verdiende hel. En daarin zullen allen wegzinken, die bevindelijk geen kennis hebben aan de verzoening, welke is aangebracht voor de zonde door de offerande van de eniggeboren Zoon van God. In die kuil der verschrikking zullen allen wegzinken, die enig vertrouwen stellen in enige andere weg ter zaligheid, dan de verdienstelijke offerande, gebracht op Calvarië, of die vertrouwt op enige andere weg ter verlossing dan die verzoening, welke de Zoon van God heeft aangebracht, door Zijn gehoorzaamheid en door Zijn bloed. Wat ligt er een kracht en werkzaamheid in Zijn bloed om de schuldige consciëntie te reinigen! God de Heilige Geest doe ons hiervan veel verstaan!

Sommige personen zijn in hun gedachten omtrent de uitdrukking 'het Goddelijk bloed' nogal kittelorig! Zij zeggen: 'Hoe zou de Godheid kunnen bloeden; hoe zou de Godheid kunnen lijden?' Maar wanneer het niet het bloed was van Hem, Die God was, dan zou ik ter zaligheid evengoed kunnen vertrouwen op het bloed van één der moordenaars, die met Hem werden gekruisigd. Wat is de menselijke natuur van Christus? Dat is de klip, waarop vele statige schepen zijn vastgelopen. Het is niet een persoon, die een onderscheiden bestaan voert, los van de Godheid van Christus; maar het is een natuur; wat de Heilige Geest 'dat Heilige', noemt (Luc. 1:35); 'Gij hebt Mij het lichaam toebereid' (Hebr. 10:5), aangenomen in een innige, verborgen, en onverklaarbare vereniging met de Persoon van de Zoon van God. Zodat, wat de menselijke natuur ook deed en onderging, de Zoon van God, door de gemeenschap en vereniging ervan met de Zone Gods, dit deed en onderging. Was het die natuur, die bloedde? Deze bloedde, als verenigd zijnde met de Godheid, omdat dit, om zo te spreken, het instrument was, waarvan de Godheid gebruik maakte. Om een beeld te gebruiken, zoals mijn ziel een voorwerp aanraakt door mijn hand, of haar gedachten uitspreekt door mijn tong; zo bloedde de Godheid, Die niet in staat was Zelf te bloeden door de mensheid. Leed die natuur? Het was niet alleen maar het lijden van een mens, zoals iemand zou kunnen lijden; maar het was het lijden van een heilige natuur in een nauwe vereniging met de Persoon van de Zone Gods. En gehoorzaamde die natuur? De Zone Gods gehoorzaamde door en in die natuur. Zodat, het vitten over de uitdrukking 'het bloed Gods' niets minder is dan een slag te geven tegen een voorname fundamentele waarheid.

We zouden op dezelfde grond, bezwaar kunnen maken tegen de uitdrukking 'God onze gerechtigheid', zoals de profeet spreekt, 'en dit zal Zijn Naam zijn; DE HEERE, ONZE GERECHTIGHEID' (Jer. 23:6). Wie is anders onze gerechtigheid dan de Zone Gods? En wat was die gerechtigheid anders dan de gehoorzaamheid van Zijn menselijke natuur? Want de Godheid kon niet meer gehoorzamen dan deze kon lijden en bloeden; en nochtans is Jehova onze gerechtigheid. En wanneer we geen bezwaar maken tegen de uitdrukking: 'De gerechtigheid Gods', waarom zouden we dan twisten over de uitdrukking, 'het bloed Gods?' Welnu, dit is de grote verborgenheid, die het geloof omhelst, en die dierbaar is voor het hart van iedere van God geleerde ziel.

Wat een kracht en werkzaamheid aanschouwt het geloof in die offerande als het deksel van het hart is weggenomen! Wat een verzoening ziet het geloof aangebracht voor de zonde door het bloed van de Zone Gods! Het geloof beschouwt het niet als het bloed van de mens! Kan het bloed van de mens de zonde weg-

nemen? Maar als wij dit zien als het bloed van de Zone Gods, O welk een waardij, werkzaamheid, kracht en heerlijkheid blinken erin uit! Maar totdat het deksel van het hart wordt weggenomen, kunnen we dit niet zien; nóch kunnen we, totdat de Geest dit bevindelijk doet kennen, leren, wat een Goddelijke werkelijkheid er ligt in dit bloed om de schuldige consciëntie te reinigen.

Insgelijks is het met betrekking tot de gehoorzaamheid van Christus aan de wet; wanneer Zijn gehoorzaamheid alleen maar de gehoorzaamheid van een mens zou zijn, dan zou dit al Zijn uitverkorenen niet kunnen rechtvaardigen; maar daar het de gehoorzaamheid is van de Zone Gods, Die 'in gedaante gevonden als een mens, Zichzelve vernederd heeft, gehoorzaam geworden zijnde tot de dood, ja, de dood des kruises' — wordt het een mantel der gerechtigheid voor iedere ziel, wien dit wordt toegerekend, en die, door het wegnemen van het deksel, er een gelukzalige en gezegende schuilplaats onder zoekt.

Verder, wanneer het deksel van het hart is weggenomen, beginnen we te zien en te gevoelen, welk een kracht er ligt in de ware godsdienst; wat een werkelijkheid in het Goddelijk onderwijs, en wat een zoetheid ligt er in de inwendige getuigenissen Gods. De godsdienst van de meeste mensen is niets anders dan een reeks van vormen. Sommigen hebben hun werken, sommigen hun leerstukken, en anderen hun plichten; en wanneer de één zijn werken heeft verricht, de ander leerstukken heeft geleerd, en een derde zijn plichten heeft vervuld, wel dan is hij een evengoed christen, naar hij gelooft, als ieder ander, terwijl het arme, misleide schepsel aldoor volkomen onbekend is met het Koninkrijk Gods, dat niet bestaat in woorden, maar in kracht.

Maar wanneer het deksel der onwetendheid en van het ongeloof van het hart wordt weggenomen, dan beginnen we te zien en te gevoelen, dat er kracht ligt in de levende godzaligheid, een wezenlijkheid in het onderwijs des Geestes; dat de godsdienst niet kan worden aangetrokken en uitgedaan, zoals iemand zijn Zondagse kleren aan- en uittrekt; dat als we uit de kerk komen, we onze godsdienst niet kunnen uittrekken, deze opvouwen en wegstoppen in de lade, en deze daar veilig en rustig de gehele week laten liggen. Waar de levende godzaligheid met Goddelijke kracht in iemands hart is gewerkt, en door de Heilige Geest in zijn consciëntie is gepredikt, houden zijn gedachten zich dagelijks en vaak ieder uur hiermede bezig, zijn de gevoelens hiermede doorweven, en wordt deze juist tot eten en drinken van zijn ziel. Doch totdat het deksel wordt weggenomen, konden we onze godsdienst naar believen aan- en uittrekken, en waren we vaak blij de nauwsluitende Zondagse jas te kunnen uittrekken, en de gemakkelijk zittende door-de-weekse kleren te kunnen aantrekken.

Wanneer we dus de wezenlijkheid en de kracht der levende godzaligheid beginnen te zien en te gevoelen, scheidt dit ons af van degenen, die alleen maar de naam hebben van te leven, terwijl ze dood zijn; het doet ons openbaar komen als één van 'het bijzondere volk'; en onze vrienden en metgezellen, ja wat meer is, de enige personen, wier gezelschap we waarlijk op prijs stellen, zijn degenen, die de Goddelijke wezenlijkheden hebben gevoeld door Goddelijk onderwijs.

We kunnen evenmin wat beginnen met een dode belijdenis der Waarheid, als met een dode belijdenis der dwaling. We kunnen evenmin vermetele belijders tot vrienden en metgezellen maken, als vloekers, of dronkaards. En voelende, of ten minste verlangende in ons hart licht, leven, reuk, zalving en kracht voor onszelf te voelen, zien we uit naar degenen, die deze zaken zelf ondervonden hebben; en in wie we, als we een onderscheidend oog hebben, de leesbare regels van de Geest Gods, die op hun consciëntie geschreven zijn, kunnen lezen, of met wie we een zoete zielsvereniging kunnen voelen, zoals hen door dezelfde Geest dezelfde wezenlijkheden zijn geleerd, die, naar we geloven, de Heilige Geest ons heeft geleerd. Wanneer nu iemand op deze plaats komt, dat hij ziet en gevoelt, welk een wezenlijkheid er ligt in de Goddelijke zaken, die zijn openbaar gemaakt in de consciëntie door de kracht des Heiligen Geestes, dan voert dit hem op een doeltreffende wijze uit de dode kerken, snijdt dit hem af van valse predikanten, zift dit het kaf van het koren, en brengt dit hem tot nauwe vereniging met het huisgezin Gods, dat verbroken van hart is.

Maar als het deksel is weggenomen, begint de ziel ook de werkingen der inwendige zonde, waarmede ze vroeger niet bekend was, te zien en te gevoelen. Het wegnemen van het deksel toont ons niet alleen maar de heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus, maar al hetgeen tegengesteld is aan die heerlijkheid. De trots van ons hart, de kracht van ons ongeloof, de vijandschap van ons vleselijk gemoed, de verschrikkelijke geveinsdheid, de gedurfde vermetelheid, de afschuwelijke trouweloosheid, de vleselijke

lusten, en al de onkuise voorstellingen van onze verdorven natuur, die in ons zullen werken, ondanks al onze verzuchtingen en ons roepen om het tegendeel — dit alles wordt, wanneer het deksel is weggenomen van de ziel, steeds meer openbaar gemaakt en we krijgen (en o wat een gezicht is dit!) een gezicht in ons eigen ik. Zag iemand ooit zo iets smerigs als zichzelf? Als hij neerblijkt in het riool van zijn eigen natuur, ziet hij daar niet alles krioelen en wemelen, als kikkervisjes in een sloot, om hem te doen walgen? Doch zelfs dat werkt mede ten goede; want als iemand een mate van licht en leven in zijn consciëntie voelt, en ook steeds meer ziet en voelt van de werkingen van zijn verdorven natuur, en het uitbreken van de geveinsdheid van een bedrieglijk hart, dan wordt hij ertoe gebracht eenvoudiger en oprechter te zien op de heerlijke Persoon van de Zone Gods, en zich met meer oprechtheid en zonder voorbehoud op dat bloed te werpen, dat reinigt van alle zonde. En derhalve, daar het deksel van het hart is weggenomen, begint hij de geest van het Evangelie grondiger in zich op te nemen, alsook de Geest van Christus, de wezenlijkheid der Goddelijke zaken, de vereniging en gemeenschap met Jezus; komt hij steeds meer tot zelfverloochening, tot een afschuw van het kwaad en een afscheiding van de wereld, en leert hij een leven des geloofs te leven op de Zone Gods.

Doch het deksel slaat voortdurend (als ik de uitdrukking mag gebruiken) terug over het hart, het wordt niet zo weggenomen, dat er geen duisternis meer wordt gevoeld, geen onwetendheid, geen eigengerechtigheid meer wordt gekend, en dat er niet meer van de vruchten wordt ontdekt, welke hiermee gepaard gaan. Het is weggenomen, zolang de Geest Zijn schijnsel erop werpt, zolang als de ziel licht ziet in Gods licht. Maar bij tijden schijnt het deksel even sterk over ons hart weer te keren, alsof het nooit was weggenomen. We moeten in de duisternis wandelen en hebben geen licht; en we moeten herhaaldelijk naar de wand tasten gelijk de blinde, en tasten, alsof we geen ogen hadden. We kunnen geen schoonheid zien in Jezus, en we kunnen nauwelijks geloven, dat er een Jezus is. We kunnen geen van onze tekenen zien; alle schijnen volkomen te zijn weggenomen, en er is ons nauwelijks een teken gelaten; we kunnen in onze ziel niet meer een roepen en kermen vinden, dan in de meest ijdele belijder; en we kunnen niet meer uitgangen naar God of geestelijke bewegingen in ons hart voelen, dan wanneer we volkomen waren misleid. Nu vrezen we, dat er nooit een enkele vonk genade in ons hart geweest is; want het Woord van God is verborgen voor ons oog, de beloften liggen begraven in een ondoordringbare duisternis, en de bevinding in het verleden is bedekt met een zware duistere wolk. Dit doet iemand het deksel over zijn hart meer gevoelen dan tevoren, De gevoelens van duisternis, als het licht niet schijnt; het gevoel van ellende, als de genade niet geopenbaard wordt; het gevoel van hulpeloosheid, als geen kracht wordt geschonken; de bevinding van het gemis, als de tegenwoordigheid onthouden wordt; dit alles leert ons wat het deksel is. Maar o, wat een profijtelijke lessen worden er geleerd in dit donkere dal der verootmoediging, in deze oefeningen en verzoeken! Wat leren we door deze bevinding meer, waaruit de levende godzaligheid bestaat! Wat wordt het merg van de godsdienst meer verklaard aan onze consciëntie! Wat leren we meer van onze eigen werken afzien! Wat krijgen we meer te zien, welk een dorre woestijn er zich in ons eigen hart bevindt! En voelende hoe bedrieglijk en geveinsd het wel is, leren we er minder op vertrouwen. En wanneer de Heere het gepast acht de ziel uit deze duisternis te voeren, zal dit dan het licht niet kostelijker doen zijn? De donkerheid, die over de ziel hing, zal dit het aanschijn Gods niet zoeter doen zijn, als dit komt?

En het ongeloof, de kilheid, de dodigheid, de verdorvenheid, de hardigheid en de klaarblijkelijke dorheid van consciëntie, waarmede de ziel te strijden heeft, zal dit de onderwijzingen, de leidingen en de bewaringen van God de Heilige Geest niet steeds meer doen waarderen? En aldus leren we door deze verschillende bedelingen Gods, meer van de mens af te zien, meer af te zien van ons eigen ik, af te zien van onze eigen wijsheid, oprechter, eenvoudiger, meer geheel en alleen te zien op de God van leven en heerlijkheid, en ons meer afhankelijk te stellen van de Geest Gods, om datgene in ons te werken, hetgeen aangenaam is in Zijn oog.

Laat me thans in een paar woorden het geheel nog eens samenvatten. Let op de drie trappen;

Het deksel gevoeld;

Ht zich bekeren tot de Heere;

Het wegnemen van het deksel.

Dit zijn de drie trappen in het leven uit God, dat aanvangt, wanneer dit voor het eerst wordt medegedeeld aan de ziel. Welnu, wanneer u een kind van God bent, door de Geest geleerd, dan zult u één of meer van

deze stukken kennen. U zult in de eerste plaats geleerd hebben, wat het betekent het deksel over uw hart te hebben, waaronder u zult kermen en zuchten. U zult de duisternis, de hardigheid, dodigheid, verdorvenheid, de geveinsdheid, het ongeloof, en de vermetelheid van uw vleeselijk gemoed ervaren; en hieronder kunt u maandenlang kermen, en soms jarenlang, alvorens het licht, leven en de kracht op een klaarlijkkelijke wijze komen om het deksel weg te smelten.

De volgende trap is, zich tot de Heere te bekeren met geheel ons hart en met geheel onze ziel, te zien en te gevoelen, dat er een Zaligmaker is; ik bedoel niet in het verstand, maar met het hart en de consciëntie. Dit zal ons uit onszelf doen uitgaan om aan de voeten des Heeren te liggen; opdat we Goddelijk leven mogen ontvangen uit Zijn volheid, en de krachtige werkingen ervan in de ziel mogen gevoelen. Tot Hem zullen onze verlangens uitvloeien; onze smekingen, ons hijgen, en ons hunkeren om Hem en Hem alleen te leren kennen. Dit is het grote keerpunt.

En dan komt de derde trap, het wegnemen van het deksel van het hart; een ontdekking aan de ziel, door de Geest van de heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus; het inwendige ontvangen in het hart en in de consciëntie van de Zone Gods met kracht; van Zijn bloed om de schuldige consciëntie te reinigen, van Zijn gerechtigheid om de ontblote ziel te rechtvaardigen; van Zijn liefde als balsem voor iedere wonde, en van al Zijn deugden als de Godmens, als gepast voor iedere behoefte, iedere ellende, en voor ieder gevoel van onze rampzaligheid en ellende.

En dit pad der rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot de volle dag toe; zodat de ziel, zoals de Heere haar leidt, meer en meer kennis krijgt aan haar walgelijkheid en aan Zijn goedertierenheid; haar waardeloosheid en Zijn oneindige waardij; haar schuld en Zijn bloed als reinigende van de zonde; haar naaktheid en vuile lompen en Zijn heerlijke mantel der gerechtigheid. En aldus, naar we tot een grotere kennis geraken van ons eigen ik, klimmen we hogerop tot de kennis van Christus; en zoals wij in de woestijn worden gevoerd, wordt God door ons erin te voeren meer verheerlijkt. Zodat, terwijl wij op de juiste plaats zakken, een zondaar uit genade zalig geworden; we leren de kroon der heerlijkheid te plaatsen op het hoofd van Hem, Wien deze alleen toekomt, lof- en dankzegging toebrengende aan God de Vader, God de Zoon, en aan God de Heilige Geest, als één ongedeelde, heerlijke en eeuwiglevende Jehova, beide nu en tot in eeuwigheid.

AMEN.